

دارایی های
پتروشیمی،
از تجهیزات تا
هزینه های تعمیر
و جایگزینی،
ماهیت ارزی
دارند. طبیعی
است که
بیمه گذاران
تمایل به
بیمه نامه های
ارزی داشته
باشند تا در زمان
خسارت، قدرت
واقعی جبران
حفظ شود

با رویکردهای حرفه ای بیمه ای هستند. افزایش شدید هزینه ساخت، تجهیزات و خدمات در سال های اخیر باعث شده است ارزش جایگزینی واقعی تأسیسات با ارقام مندرج در بیمه نامه ها فاصله قابل توجهی داشته باشد. نتیجه این وضعیت، بروز اختلاف در زمان خسارت و نارضایتی از میزان جبران است.

از منظر کلان، تجمع ریسک نیز نگرانی مهمی برای صنعت بیمه به شمار می رود. تمرکز واحدهای بزرگ پتروشیمی در مناطق محدود جغرافیایی، این احتمال را ایجاد می کند که یک حادثه طبیعی یا صنعتی، همزمان چندین واحد را درگیر کند. چنین خسارتهایی فراتر از توان مالی بسیاری از شرکت های بیمه داخلی است و مدیریت آنها بدون ابزارهای پیشرفته و ظرفیت های اتکالی کافی دشوار خواهد بود.

در نهایت، نبود دسترسی مناسب به داده ها، حلقه مفقوده رابطه بین دو صنعت بیمه و پتروشیمی است. صنعت بیمه برای ارزیابی دقیق ریسک و نرخ گذاری منصفانه، به داده های شفاف درباره حوادث، توقف های تولید و وضعیت ایمنی نیاز دارد. در مقابل، صنعت پتروشیمی اغلب در ارائه این داده ها محتاط است. این کمبود اطلاعات، به نرخ گذاری محافظه کارانه، شرایط سخت گیرانه بیمه نامه و در نهایت بی اعتمادی متقابل منجر می شود.

خلاصه آنکه چالش های میان صنعت پتروشیمی و صنعت بیمه، ریشه ای و ساختاری هستند و صرفاً با اصلاح چند بند قراردادهای بیمه حل نمی شوند. عبور از این وضعیت، نیازمند گفت و گوی واقع بینانه، شفافیت بیشتر، به روزرسانی رویکردهای فنی و پذیرش محدودیت های متقابل است. تنها در چنین چهارچوبی می توان بیمه را از یک الزام اداری، به شریکی مؤثر برای پایداری صنعت پتروشیمی تبدیل کرد. ▶

تأسیسات است. در شرایطی که دسترسی به بازارهای بین المللی محدود شده، رعایت کامل استانداردهای جهانی در حوزه تعمیرات، نگهداری، قطعات یدکی و حتی آلیاژهای مصرفی با دشواری مواجه است. استفاده از قطعات جایگزین، تأخیر در تعمیرات اساسی و محدودیت در خدمات تخصصی سازندگان اصلی، ریسک حوادث را افزایش می دهد. این ریسک ها در ظاهر شاید قابل مشاهده نباشند، اما در زمان بروز حادثه، خسارت های بزرگ و پیچیده ای به همراه دارند که هم صنعت پتروشیمی و هم صنعت بیمه را تحت فشار قرار می دهد. در همین ارتباط، عدم دسترسی کامل به لایسنس ها و پشتیبانی طراحان اصلی واحدهای پتروشیمی نیز چالش جدی است. بسیاری از این واحدها بر اساس لایسنس های خارجی طراحی شده اند، اما امروز امکان ارتباط مؤثر با طراح یا دریافت به روزرسانی های فنی وجود ندارد. این مسأله باعث می شود تغییرات عملیاتی، اصلاحات فنی یا حتی تعمیرات، بدون پشتوانه کامل طراحی انجام شود؛ موضوعی که از نگاه بیمه، عدم قطعیت در رفتار تجهیزات و افزایش ریسک را به دنبال دارد.

چالش مهم دیگر، موضوع ارز است. دارایی های پتروشیمی، از تجهیزات تا هزینه های تعمیر و جایگزینی، ماهیت ارزی دارند. طبیعی است که بیمه گذاران تمایل به بیمه نامه های ارزی داشته باشند تا در زمان خسارت، قدرت واقعی جبران حفظ شود. اگر بیمه نامه ها به صورت ریالی صادر شوند، در شرایط تورم و نوسان شدید نرخ ارز، ارزش واقعی پوشش بیمه ای به سرعت کاهش می یابد و خطر کم بیمه گی ایجاد می شود. این دوگانگی، یکی از اصلی ترین منابع اختلاف میان بیمه گر و بیمه گذار است.

مسأله ارزش گذاری دارایی ها نیز به این چالش ها دامن می زند. در بسیاری از موارد، ارزش گذاری ها قدیمی، غیر واقعی یا ناهمگون

